

h-ny 11074
CIBRO
FOND
A VLADOT

BANCA

BUTLELETI INFORMATIU JUNTA SINDICAL BCA. CATALANA-ANY I N°6 SETEMBRE 1976

**UNITAT
DAVANT EL
PROPER CONVENI !**

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

EDITORIAL

Ja s'acosta el final de la vigència de l'actual conveni. Malgrat que manquen tres mesos per la negociació, hem cregut convenient la publicació d'aquest butlletí dedicat a la problemàtica del conveni. Pretenem només donar uns elements que serveixin de base per a la discussió entre tots els treballadors del banc, del camí a seguir aquest any.

L'aparició fa poc del CUT ha representat un gran pas en el camí de la consecució del Sindicat Únic de Classe que tots desitgem. Els membres del Consell de Redacció, que a títol individual estem al CUT, hem discutit la publicació d'aquest butlletí en el si d'aquest i d'ací ha sortit la valoració final que es fa a l'última part.

Volem remarcar que el CUT és un organisme obert a tots els treballadors de banc i que la publicació en aquest butlletí de la seva opinió no representa cap mena de manipulació per part de determinada gent. D'altra banda, BANCA és oberta a tota mena d'opinions. Creiem que la plasmació de la plataforma reivindicativa i les formes de negociació i de lluita han de sortir de tots els treballadors en assemblees per departaments i finalment en una Assemblea General que unifiqui criteris.

"BANCA"

ELS BANCARIS I ELS BANQUERS

QUINES DIFERENCIES HI HA ENTRE NOSALTRES, TREBALLADORS DE BANCA, I ELS ALTRES TREBALLADORS? SOM UNS PRIVILEGIATS?

Els treballadors bancaris som assalariats com qualsevol altre treballador. D'una banda, perquè la nostra força de treball és comprada per una part del capital del banquer i amb la fi d'augmentar el valor del capital desembutxacat; i d'una altra banda, perquè el valor de la nostra força de treball i, per tant, el nostre salari, està determinat, igual que el de la resta de treballadors, pel que costa de mantenir, educar i reproduir aquesta força de treball.

Els treballadors de banca figuràvem entre els treballadors més ben retribuïts dins del proletariat, entre els que rendim un treball una mica més qualificat i expert, superior al treball mitjà. Això obstant, el nostre salari tendeix progressivament a disminuir, fins i tot en relació amb el salari mitjà, com més avança el sistema capitalista de producció. En part, per la divisió del treball dins la feina bancària, en part, perquè la generalització de l'ensenyament permet recrutar els administratius, no qualificats i especialistes, entre el proletariat industrial, i en part perquè la monopolització de la societat condueix uns sectors de la petita burgesia a les files dels treballadors de banca, augmenta l'oferta i, amb això, la competència, en detriment de les antigues condicions de

"privilegi". El desenvolupament del capitalisme ha motivat que el treball bancari es massifiqui, l'antic contacte amb la patronal es perdi, i que varii l'antic medi social de procedència dels treballadors de banca. El sistema d'ascens ha variat, els avantatges a les condicions de treball respecte a la resta del proletariat han disminuït i, àdhuc de vegades, els sous de la gran massa de treballadors bancaris són inferiors a certs sectors del proletariat industrial.

Podem afirmar, sense dubtes, que el capitalisme ha simplificat els antagonismes de classe, i que divideix la societat, cada vegada més, en dos grups contradictoris: la burgesia i el proletariat.

CONTRA QUINA PATRONAL ENS ENFRONTEM ELS TREBALLADORS BANCARIS?

Les grans institucions financeres de l'Estat espanyol (institucions bancàries) estan dominades per l'anomenada oligarquia financera, és a dir, per un reduït nombre de famílies que concentren una gran quantitat de diners i de poder econòmic a les seves mans. La concentració de capital s'ha anat aguditzant pel desenvolupament monopolista de la societat capitalista. Membres d'aquestes famílies formen part dels Consells d'Administració de moltes societats. Societats indus-

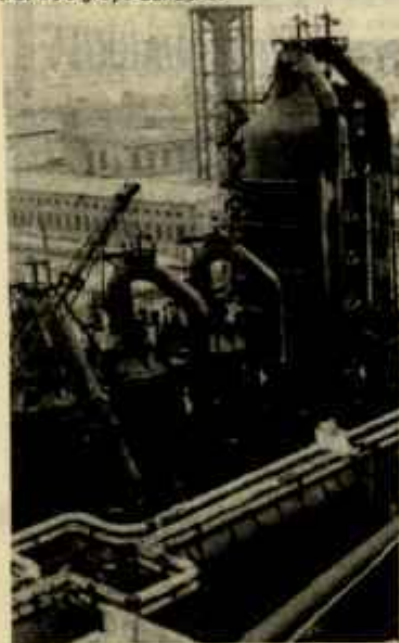

trials, mineres, petroleres, de serveis, etc. són formades —juntament amb un nucli de petits accionistes— per un, dos o més bancs, societats filials d'aquests, societats de cartera, etc. Això ens demostra el poder econòmic efectiu de la banca a Espanya. Amb raó s'ha dit que, si es nacionalitzava la banca, serien nacionalitzades gairebé la totalitat de les grans empreses industrials i de serveis del país.

A Espanya, de les trenta principals empreses amb més beneficis, set són bancs. Els nou grans de la banca absorbeixen més de les 3/4 parts del total dels recursos aliens i de les inversions bancàries i arrosseguen darrera seu trenta entitats menors més. La seva òrbita d'influència immediata, al lloc on es registra una forta presència nacional, arriba a 113 de les 300 empreses no bancàries més importants del país, les quals suposen més de la meitat de la facturació i del personal empleat.

La Banca compleix una de les funcions principals dins el sistema econòmic, capitalista monopolista d'Estat, actualment espanyol. En primer lloc, la banca és l'agent econòmic principal en matèria per la seva capacitat de creació de diners. Encara que es mogui dins d'un marc legal, a través del qual l'Estat pot orientar en certa forma el seu funcionament, la banca és de fet mestressa de la política monetària, entengueu també de la política referent a la inflació. La banca controla, doncs, en gran mesura, la conjuntura i les seves repercussions socials (puges de preus, atur forçós, etc.) En segon lloc, la banca controla l'orientació i el ritme del desenvolupament econòmic del país mitjançant la seva política de crèdit, fixant les pautes de la transformació de l'estalvi en inversió i canalitzant aquesta inversió cap a sectors seleccionats en funció dels seus interessos.

La banca ja no és només BANC, sinó capital financer, és a dir, famílies d'empreses industrials lligades directament o indirectament sota la protecció i el control dels grups bancaris.

EL PODER ECONÒMIC DELS BANCOS...

LA BANCA, LA "REFORMA" I LES LLIBERTATS POLITIQUES

Evidentment, les llibertats polítiques i

sindicals no són beneficioses per a la banca o per al capital financer. Amb les llibertats polítiques i sindicals, les reivindicacions salarials i socials prenen un gran impuls. Les famílies dominants poden sofrir la reforma fiscal, i la reivindicació de la nacionalització de la banca amenaça la seva concreció. Això obstant, grans sectors del capital financer rebutgen el franquisme pel que té d'esterilitzador de l'activitat econòmica del país; frases com les de "una economia aïllada és una economia morta" o "no podem permetre'ns el luxe de restar aïllats" les hem sentides sovint a banquers de primera fila.

Els empresaris més conscients saben que s'han d'integrar a Europa i que això no succeirà fins que no arribin les llibertats polítiques formals o burgeses a l'espanyola. La banca, present a totes les activitats econòmiques del país, sosté la necessitat d'"homologar-se". No cal dir que hi ha consellers de bancs amb la mentalitat política de "bunker", que la gran majoria dels banquers han sostingut resoltament la maniobra reformista sota l'ègida de la monarquia Joan carlista i que bancs mitjans i petits adopten posicions més "rupturistes". Els dos darrers volen convertir la democràcia burgesa en el seu escut protector.

UN EX-BANQUER "DEMOCRATA" O ALGO ASI.

Es evident que la majoria del capital financer dirigeix la reforma, i es prepara contra les tendències (o contra una ofensiva futura) nacionalitzadores, ampliant l'accionariat. Aquell banc, diuen moltes ressenyes de juntes generals, és propietat de 150.000 accionistes. Hom parla llavors de la "democratització" de la banca, quan en realitat s'haurien de referir a la teòrica massificació de la banca, perquè això significa en la pràctica que uns quants que posseeixen una part no majoritària de les accions, però que, a més tot, és més gran que la de qualsevol altre accionista, controlen de fet el banc, mentre que la resta d'accions està pràcticament atomitzada.

Igualment, la banca intenta posar a favor seu els empleats. Juntament amb salaris per sobre de la mitjana, amb la pràctica dels sobres a la fi d'any, amb les immenses possibilitats de promocionar en l'escalfó bancari, amb la conseqüència de la carrera d'obertura d'oficines, els bancs han començat a regalar accions als seus

empleats. El nominal d'aquestes accions de vegades el posa el banc i de vegades es descompta a llarg termini del sou en condicions molt favorables, i el valor efectiu de l'acció d'un banc acostuma a estar entre quatre i deu vegades per sobre del seu valor nominal.

Els banquers contien que els seus empleats siguin els seus màxims defensors davant la nacionalització. Els primers que s'oposen a la nacionalització —diuen alguns banquers— són els empleats, perquè els fa por convertir-se en funcionaris. Contradictòriament, un dels màxims representants d'aquesta afirmació, el senyor Aguirre Gonzalo, president del Consell Nacional d'Empresaris de Banca, Caixes d'Estalvi i Borsa, responent a les aspiracions dels treballadors, ja va mostrar el seu interès pel proletariat bancari en el darrer conflicte, a rel de la revisió del conveni, el 1975.

Igualment, el senyor Emilio Bitín, que va ser el gran repressor dels nostres companys del Santander durant la passada illu, es va preocupar dels seus empleats declarant a Cuadernos para el Diálogo del 7/8/76: "Yo mantengo que la nacionalización de la banca no sería conveniente ni para su clientela, ni para sus empleados, ni para la economía del país".

PETITA REVISIO HISTORICA DE LA SITUACIO ACTUAL DE LA BANCA A ESPANYA

De tots és conegut el desenvolupament característic del capitalisme espanyol, on el desenvolupament del capital industrial va ser posterior al de l'oligarquia financera.

Al segle XIX, aquesta oligarquia va arribar a la seva existència dins el Banc d'Espanya, banc privat en aquell temps, dominat per l'aristocràcia terratinent, dins els Bancs de Bilbao, Urquijo y Cia., el Banco Hispano Colonial, que s'havia enriquit amb el préstec a l'Estat, els subministraments i l'especulació, lligats a les guerres dinàstiques i colonials. La Banca Urquijo administrava, a més, una part important del deute públic acumulat per l'Església i motivat per la desamortització (el retrocés de la desamortització va ser un dels principals factors de la pobresa i endeutament de l'Estat a l'Espanya del segle XIX). A aquests bancs s'hi van afegir d'altres a començaments d'aquest segle: l'Hispano Americano, el de Vizcaya i l'Espanol de Crédito, amb els quals es completa el nucli que dominarà l'escena econòmica de l'Espanya contemporània. Els nous bancs es formen amb els capitals colonials que s'arreceraren a la Península (principalment capitals bascs i catalans), amb els capitals estrangers ja instal·lats a Espanya, amb els espanyols apareguts entorn de les inversions estrangeres i les activitats que aquestes inversions han estimulat, i amb els del sector aristocràtic terratinent més introduïda ja en les activitats financeres. Aquesta via particular de la formació de l'oligarquia financera a Espanya, l'extrema contradicció entre el grau de monopolització aconseguit per la indústria bàsica en mans de la banca i el nivell de dispersió i retard del conjunt de la base econòmica, són trets específics, determinants, de l'estructura econòmica contemporània del nostre país. D'aquesta manera, tot i que entre les 200 principals empreses

industrial del món no n'hi ha cap d'espanyola, hi ha tres bancs espanyols entre els 50 bancs més importants; igualment, amb un producte nacional brut que és tot just 1/3 del de França, els bancs espanyols obtenen en xifres absolutes uns beneficis dues vegades més elevats que els francesos.

La gran banca va subvencionar principalment l'aixecament militar contra la legalitat republicana. Concretament, la família March, la Banca March, va donar a Franco i als seus seguidors 600 milions de pessetes, i va finançar l'avió que va traslladar Franco de les Canàries al Marroc.

Des de l'any 1941, la banca no va tenir grans dificultats per a mantenir i fer créixer la seva posició ja privilegiada. Cap ordenament posterior no va modificar la seva hegemonia. Els grups bancaris de l'època eren els mateixos que avui estan als primers llocs, i ara amb 195 institucions més. El més petit de tots és el Central, i el darrer en obrir casa a Madrid, el Santander, que ho fa el 1941.

El manteniment del *statu quo* promogut durant el ministeri Larraz va tenir com a conseqüència lògica i immediata el començament de les absorcions. Si la possible competència era eliminada per endavant amb la prohibició d'obrir nous bancs, l'expansió es realitzava comprant-ne d'altres; aquesta política es va mantenir fins la reordenació del 1962 i al cap de cin anys es va continuar. Paral·lelament, la limitació de no distribuir beneficis superiors al 5 per cent —també de l'any 41— va accelerar el ritme d'acumulació de reserves. Des de l'any 1918 fins a la guerra van ser absorbits dotze bancs, des d'aquesta època fins als nostres dies, 79; les absorcions realitzades en el període 1940-1975 es distribueixen de la manera següent: Banc Central, 26 bancs; Banesto, 22 bancs; Hispamer, 12; Banco-bao, 19; Santander, 12; Popular, 8; Bancaya, 4; i d'altres, 20.

Els nous plans d'expansió —finalitzats el 1974— van suposar una ajuda extraordinària a la gran banca en quant al nombre de sucursals que podien obrir estava en funció de la suma de capital i reserves.

Amb la Llei d'Ordenació bancària del 1962, la concentració sofria un retrocés o un parèntesi. Es nacionalitzen el Banc d'Espanya i les entitats oficials de crèdit

que fan alguna competència a la banca privada. Es preté limitar els poders de la banca mixta que regna fins aquell moment, intentant l'especialització. Es van crear divuit bancs industrials, molts dels quals foren promoguts pels mateixos grans bancs.

Podem observar clarament tot el procés de monopolització de la banca a Espanya, la màxima expressió actual del qual és l'existència de "set grans".

LA RELACIO PODER ECONOMIC — PODER POLITIC

Els protagonistes de tot el procés de desenvolupament de la banca a Espanya han actuat moltes vegades en la política activa. Encara que oficialment la banca com a tal —com a sindicat de banca, borsa i estalvi— disposa només d'un representant a les Corts (el senyor Epifanio Rolduejo, conseller del Banesto), 40 procuradors més tenen un lloc als Consells d'Administració d'una dotzena i mitja llarga de bancs. A aquesta llista cal afegir-hi uns quants noms d'ex-ministres: Antonio Barrera de Irimo (Hispamer), Pio Cabanillas (Occidental), Gutiérrez Cano (Valladolid), José Luís Cerón (Central), Silva Muñoz i López Bravo (Banesto), Rafael López Escobar, vice-president de la Comissió de Llei Fonamentals (Banesto), Domingo Solís Ruiz (Banco de Crédito Agrícola).

Les relacions següents són només una mínima expressió del lligam directe del capital financer amb el poder polític:

Membres del 40 consellers permanents del Consejo Nacional del Movimiento relacionats directament amb la Banca:

Agustín Aznar Gener (Rural i Mediterráneo), Mariano Calviño de Sabucedo y Gras (Banesto), Gonzalo Fernández de la Mora y Hevia (Popular i Europeo de Negocios), Florentino Fuyo Alvarez (Exterior), Gregorio López Bravo de Castro (Banesto), Blas Piñar López (General de Comercio y de la Industria), José Luís Taboada García (Rural i Mediterráneo), José Utrera Molina (Rural i Mediterráneo)

Signants de la carta dels 126 procuradors en Corts criticant la línia reformista del govern Arias i lligats directament amb la banca:

F. Bau Carpi, vocal del Bco. de Crédito Industrial; M. Conde Bandares, vocal del Bco. Rural y Mediterráneo; C. Mendoza Gimeno, vice-president del Bco. de Financiación Industrial; A. Molina Jiménez, conseller del Bco. Exterior de España; F. J. Lozano Bergua, conseller del Bco. de Financiación Industrial, A. Maqueda Noé, conseller del Bco. de Crédito a la Construcción; M. Montero Balle, vocal suplent per bancs nacionals (Rural) al Consell Superior Bancari, director Gral. d'expansió del Rural y Mediterráneo; J.M. de Oriol y Urquijo, vocal del Bco. de Desarrollo Económico Español (Bandesco) y de Banesto; S. Pardo Canalis, president del Bco. de Crédito Agrícola; A. Perez Viñeta y Lucio, Bco. de Extremadura; D. Solís Ruiz y J. Utrera Molina ja mencionats anteriorment.

També va firmar aquesta carta Manuel Baldellou Ciprés, president de la UTT de Banca, "treballador del "Banco Central".

De tots és coneguda l'estreta relació entre l'Administració Local i el capital financer, Muller i Porcioles (Banco Condal), Viola i Samaranch (Banco de Madrid), Masó (B.I.C.), i el càrrec de l'ex-president de Govern, Arias Navarro, com a president del Banco de León.

També és de tots coneguda la influència del Banesto com a impulsador del segon govern de la monarquia, i l'estreta relació de vuit ministres (pel cap baix), amb Banesto, Bandesto, Exterior i Urquijo, per exemple: Landelino Lavilla Alsina (Ministre de Justícia) va ser Director Adjunt del Banesto; Leopoldo Calvo Sotelo (Ministre d'Obres Públiques) va ser conseller del Banco Urquijo; Andrés Reguera Guajardo (Ministre d'Informació i Turisme), ex-conseller del Banc Exterior d'Espanya.

BANCO el utensili de descanso mas confortable a disposición de los banqueros

ESTOS SON MIS PODERES

BANESTO
ESCUCHA

EL PUEBLO ESTÁ EN LA LUCHA

QUE ES L'OLIGARQUIA FINAN-CERA CATALANA?

Definim com a oligarquia financera catalana la gran burgesia catalana monopolista dels recursos financers, tant si col·labora com si no ens els afanys centralistes de la gran burgesia centralista monopolista.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Com demostra el quadre següent, són poques les famílies que formen aquesta oligarquia(1):

BANCO CENTRAL: Bertrand, Fradera, Gallardo, Garí, Gil-Bledma, Godó, Güell, Juncadella, Millet, Ribera, Rumeu, Samaranch, Viladomiu.

BANESTO: Barandiarán, Cambó, Caralt, Despujol, Fabra, Gallardo, Garí, Garriga-Nogués, Mateu, Noguer, Valls Taberner, Vilà.

HISPAMER/URQUIJO: Bertrand, Escalas, Mateu.

POPULAR/ATLANTICO: García Nieto, Godó, Güell, Jover, Quadras, Ribera, Riera, Roca, Valls Taberner.

SANTANDER: Cros, Soler, Vilà.

BILBAO: Capdevila.

MADRID: Capdevila, Figueras, Noguer, Samaranch.

IBERICO: Folch.

COMERCIAL TRANS: Carceller, Fabra, Salvans.

INDUS. DEL MEDITERRANEO: Carreiras, Gaspart, Negre.

CONDAL: Abadal, Bueno, Porcioles, Gallardo, Gomis, Muller.

SABADELL: Brutau, Corominas.

MAS SARDÀ: Mas Sardà, Piera.

BCA. CATALANA (Mirar article següent)

QUE ES LA BANCA CATALANA?

Entenem per banca catalana la que correspon a aquella burgesia que s'interessa per la qüestió nacional catalana, és a dir, la que desitja potenciar el desenvolupament econòmic de Catalunya i obtenir els seus beneficis a Catalunya. Cal remarcar la poca importància de la banca catalana a nivell estatal (el passiu de Bca. Catalana i BIC representa només el 2'23 del total espanyol). Comprovar que la burgesia financera catalana és feble no és res de nou. Es van veure algunes esperances gràcies a l'elevat ritme de creixement que en els diferents anys anava experimentant un any darrera l'altre, ritme que ara degudament festeja en els medis catalans. Però no ens hem de deixar enganyar per aquesta index tan elevada. Si els emmarquem en el context general, quina importància té un banc de dos a quatre mil milions de dipòsits que pugui arribar a créixer en un 30 o un 40 per cent? Mai aquests ritmes de creixement no significaran que pugui encaixar els grans bancs, o que la petita i mitjana banca catalana es consolidi a Catalunya a compte dels grans bancs estatals o espanyols. Les raons d'una florida tan destacada del negoci bancari a Catalunya, aquests darrers anys, les trobarem possiblement en el sosteniment que va rebre de la legislació vigent fins la nova reglamentació l'agost de 1974 i que afavoria clarament l'expansió de la petita banca pel fet de tenir aquesta una agilitat més gran que els grans bancs per a cobrir places petites, cosa que va constituir la base de la seva expansió. Durant tot aquest període, la gran banca no va tancar mai per la seva seguretat. A partir de la nova ordenació de l'agost de 1974, es va disparar una carrera competitiva forassenyada que es va concretar sobretot en la política d'obertura d'oficines. Molt aviat, les noves disposicions publicades al BOE del 5 de maig d'enguany posant nous límits a l'expansió bancària, confirmen la fi de les vaques grasses per als bancs petits. La

victòria de la gran banca al terreny d'expansió geogràfica a l'àrea catalana es fa patent en comparar el ritme d'obertura d'oficines que es va produir el 1975; durant aquest any, els set grans (considerats globalment com a grup) van obrir a Catalunya 204 oficines, mentre que els catalans només en van obrir 138.

L'aspecte de la gran influència del capital financer català és expressat al quadre següent, on s'assenyalen els càrrecs que comparteixen els principals accionistes de Banca Catalana i Banc Industrial de Catalunya:

JAIME CARNER SUÑOL:

Pres. Banca Catalana
Vice. Conservas de España
Vice. Seguros de España
C. S. Carburos Metálicos
C. Construcciones Preckler
C. Cía. de Industrias Agrícolas
C. Tubos Industriales
Vice. Banco Industrial Catalunya.

CARLOS FERRER SALAT:

Pres. Banco de Europa
Pres. Laboratoris Ferrer
Pres. Enclavamientos y Señales
Pres. Ferrer Internacional
C. B.I.C.
Vice. Tabasa
C. Vados
C. Contax
— EYSSA

ANTONIO FORELLAD SOLA:

Pres. Unidad Hermética
Vice. B.I.C.
Vice. Promotos del Vallés

OLEGARIO SOLDEVILA GODO:

Pres. Constructora Diagonal
C. D. Hilaturas Casals
Vice. B.I.C.
Vice. Banca Catalana
Vice. Banco Popular Español
Vice. Viajes Internacional Expreso.

ENRIQUE MASO VAZQUEZ: ex-alcalde de Barcelona i Procurador en Cortes.

Pres.—C.D. Electrónica y Comunicaciones.

— Comco Electronic Corporation

ex P. CASA (avui conseller)

ex P. AICMA

ex P. Túneles Tibidabo (avui conseller)

ex VP. B.I.C.

JAIME MERCADE BERTRAN:

P.—C.D.—D. PIENSOS HENS

C. B.I.C.

JUAN MILLET TUSELL:

Pres. FIDEMER

Pres. Centros Navieros Aseguradores

Pres. CHASYR 1879

C. Estela Films

C. Cía Auxiliar Iluminación

Ex V. Banca Catalana

S. Comisariado Español Marítimo.

FRANCISCO RECASENS MUSTE:

Vice. Industrias Químicas de Luchana

Vice. Flotamentos Marítimos

Vice. B.I.C.

Vice. Fabricación Envases Metálicos.

ANDRES RIBERA ROVIRA:

Pres. Camara de Comercio, Ind. y Navegación.

Pres. B.I.C.

Pres. Electrólisis del Cobre

C. Fabricación Carbonos Eléctricos

C. Cía General Aduanera

C. Consejo Economía Nacional

C.D.: Consejero Delegado

C.S.: Consejero Secretario

S.: Secretario

Dada significativa de la influencia de la banca catalana es la existencia de más de 58 importantísimas empresas de la geografía catalana en la cartera de participaciones del Banc Industrial de Catalunya (entre les quals, Autopistes Vendrell-Sa-

LA CAPDAVANTERA DELS BANCS CATALANS

ragossa, Tabasa, La Farga Casanova, FECSA, Unidad Hermética, Flanagas, Cervezas de Barcelona, etc.)

En aquests moments, les perspectives de futur dels bancs catalans, especialment dels petits, són molt incertes davant la competència ferotge que els grans han establert. Els esforços desesperats que uns quants estan realitzant per continuar

captant recursos, costi el que costi, més aviat seran factors que acceleraran la caiguda.

La tendència que es dibuixa a mig termini és la d'una estructura bancària no tan densa on s'hauran produït diverses absorcions i associacions i on destacarà, com a molt, un banc, de vocació catalana, de volum mitjà, molt possiblement el grup de Banca Catalana. La qüestió clau serà

qui aconseguirà fer-se amb els petits que no poden resistir la marxa; seran els bancs catalans o els no catalans els que reeixiran? Tan en un cas com en l'altre, per a Banca Catalana significaria entrar de ple dins una dinàmica competitiva, que significaria l'abandonament de l'antiga política paternalista, tendència que ja es comença a manifestar.

FRONT AL X CONVENI..

BREU HISTORIA DE LA NEGOCIACIÓ COL·LECTIVA

Les reivindicacions més importants dels treballadors neixen d'unes condicions de treball col·lectives, és per això que només col·lectivament és possible afrontar-les i resoldre-les superant les reclamacions individuals davant l'empresari. Els convenis col·lectius són, internacionalment, el resultat d'una conquesta històrica dels treballadors. Els empresaris van posar-hi una forta resistència, ja que era molt més favorable als seus interessos convenir les relacions de treball individualment amb cada treballador.

Internacionalment, l'origen dels convenis està íntimament lligat al naixement i desenvolupament de les organitzacions sindicals dels treballadors; els seus objectius es complementen: es tracta d'agrupar i organitzar els treballadors de manera que puguin actuar col·lectivament a fi d'imposar llurs reivindicacions a l'empresari.

Amb el pas del temps i amb l'experiència que els nava donant la pràctica de la negociació col·lectiva, els empresaris no solament es van veure obligats a acceptar els convenis col·lectius, sinó que van arribar a la conclusió d'intentar d'instrumentitzar-los per als seus propis objectius de classe. Mitjançant la institucionalització de la contractació col·lectiva, els empresaris intenten una programació dels costos salarials i la integració dels treballadors a l'empresa.

Per als treballadors i les seves organitzacions, la contractació col·lectiva és un mitjà, entre d'altres, on es concreta una certa correlació de forces.

A Espanya, la negociació col·lectiva naix com un aspecte més dels que necessita l'oligarquia que va derrotar militarment el poble, l'any 1939, per a passar d'una etapa econòmica autàrquica a una altra de més estabilitzada. El desenvolupament del nou moviment obrer en les diferents nacionalitats de l'Estat espanyol, posa de manifest la seva presència cada cop més activa a les negociacions dels convenis. Igualment, aquest nou moviment obrer reclama cada vegada més la necessitat d'un sindicat de classe, unitari, democràtic i independent, i refusa totalment el sindicat de la patronal, l'Organització Sindical.

EL RAPID CREIXEMENT DE LA LLUITA DELS BANCARIS

El moviment dels treballadors bancaris és jove, té només uns sis anys, a partir de les seves expressions més primitives i rutinàries fins avui. Comença amb la "lluita per l'entrepà" i la concentració de 10.000 treballadors a la plaça Catalunya l'any 1970, motivada per la negociació del VIIè Conveni Col·lectiu. L'any 1972 podem trobar les primeres mostres de solidaritat amb la resta del moviment obrer a rel de l'assassinat del treballador de la Tèrmica, Ruiz Villalba. Durant la lluita desplegada en motiu de la negociació del VIIIè Conveni, són detinguts dos companys de Banca Catalana, fet que genera una àmplia mobilització del sector per a la seva llibertat. L'octubre d'aquell mateix any esclata la lluita al Banc Popular contra un augment que només afecta els caps de 3a, 2a i 1a.

Fins a la negociació del IXè Conveni es produeixen al sector diverses accions aïllades, no generalitzades, solidàries amb la vaga de Seat, de Pamplona, de Faema, per l'Assassinat de Salvador Puig i Antich, per la detenció de 25 treballadors del Banc General, etc....

Fins aleshores havia estat un grup, més o menys reduït, de treballadors de cada banc el que elaborava les plataformes reivindicatives, el que cridava a la lluita, però a partir del IXè Conveni van ser els treballadors els quals, mitjançant enquestes, assemblees, etc., van elaborar i sintetitzar les nostres reivindicacions, van preparar i desenvolupar la lluita necessària per intentar d'aconseguir els nostres objectius.

Fins a la revisió del IXè Conveni, l'O.S. havia exercit un fort paper de control, no havíem estat capaços d'imposar cap altre mètode de negociació que el ja establert; és a partir de la lluita motivada per la revisió del IXè Conveni quan els treballadors van intentar establir uns nous camins de negociació al marge de l'O.S., i ho van fer mitjançant l'elecció democràtica d'una Comissió Gestora Provincial i una d'estatal: 30 representants d'onze províncies que apleguen el 75 per cent de bancaris van intentar de negociar les reivindicacions de 160.000 treballadors, recollides en una plataforma de vuit punts. La Comissió Gestora Estatal va lliurar les nostres peticions avalades per 30.000 signatures, però la intransigència de la patronal i, posteriorment, la repres-

CONCENTRACIÓ DE TREBALLADORS DE BANCA EL GENE DE 1976 (LLUITA PER LA REVISIÓ)

sió van provocar l'esclat de nombrosos aturs i manifestacions, que es van allargar durant un mes.

La forma de negociació que vam defensar els treballadors de banca representa una seriosa alternativa al sindical vertical.

EN QUIN MOMENT POLITIC S'EMMARCA LA NEGOCIACIO DEL Xè CONVENI COLLECTIU DE LA BANCA PRIVADA?

La negociació de proper conveni col·lectiu de la Banca es farà en unes condicions determinades, basades fonamentalment en la situació política que estem travessant. Tant el Govern com els empresaris seguiran la política de divisió per a continuar fent realitat els seus objectius, objectius que es poden concretar en la defensa dels seus interessos, els quals van en detriment dels interessos de tots els treballadors.

En aquesta situació, l'Organització Sindical no representa els interessos dels treballadors, ni compleix les funcions de control i representació dels treballadors per a les quals va ser creada; per això, tota negociació que aspiri a representar els nostres desigs es realitzarà al marge de l'O.S.

L'índex de carestia de la vida haurà atès proporcions de l'ordre dels 20 o 25 punts. La desenfrenada situació inflacionista en què ens ha situat la política econòmica dels darrers governs només té una conseqüència: l'atur forçós, gran augment de la carestia de la vida i endeutament exterior.

Per tot això, pensem que la lluita pel conveni, juntament amb la lluita de la resta de treballadors de tots els altres rams, ha de ser principalment una lluita per la unitat i contra la patronal o l'O.S. per tal de poder fer realitat la RUPTURA SINDICAL i la construcció democràtica del sindicat de classe. No anem a exigir la concessió d'unes reivindicacions plasmades en una plataforma, sinó que anem a negociar tot un articulat de les nostres aspiracions elaborat per tots els treballadors del sector.

ANEM CAP A NEGOCIAR UN CONVENI CLASSIC?

Quina vigència ha de tenir el conveni?

En la pràctica, hem vist ja que la vigència actual de dos anys amb una revisió auto-

UNS LOCALS QUE AVIAT SERAN NOSTRES

màtica a l'any no cobreix les nostres necessitats, sobretot les econòmiques. La vigència del conveni hauria de ser, doncs, d'un any amb revisió semestral, o trimestral, o amb escala mòbil de salaris.

Qui ha de negociar el nostre conveni?

El nostre conveni només pot ser negociat pels companys que escollim democràticament a les assemblees, i controlats directament per aquestes; la representació de l'O.S. és inacceptable, ja que la seva trajectòria aquests darrers anys ens demostra que mai no ha servit els interessos dels treballadors i que és totalment antidemocràtica.

El Conveni només es podrà signar quan tots els treballadors de Banca, si més no la majoria, ratifiquem mitjançant votació l'actuació dels nostres representants.

El mètode de negociació que imposam desbordarà, sense dubtes, la Llei del 19/12/73 sobre Convenis Col·lectius, la qual estableix que el conveni serà elaborat per una comissió deliberadora la part representant dels treballadors de la qual no l'hem escollida nosaltres.

Què hem de negociar?

Retribucions:

- Sou Base: Hem d'aconseguir un tipus d'augment que permeti recuperar i augmentar la nostra capacitat adquisitiva i que tendeixi a disminuir les diferències salarials entre categories.

- Adequació del sou dels grups a la vida real.

- Integració dels plusos de productivitat, puntualitat, especial conveni, i retribucions voluntàries dins el sou base.

- Augment dels plusos d'antiguitat, de les hores extraordinàries —si cobrésim un sou just no ens faria falta fer-ne i proporcionarien llocs de treball als companys en situació d'atur forçós—, dels plusos de protecció de la família, de l'aperdament de moneda, de les despeses de representació, dietes i comissions de serveis.

- Pagues extraordinàries: què són les pagues extraordinàries? No són més que pedaçs a la nostra economia. La cosa més lògica seria cobrar un sou just i suficient per a viure correctament tot l'any, sense haver de necessitar les pagues per Nadal i a l'estiu per poder superar les despeses més elevades d'aquestes èpoques. Això seria la cosa més lògica, però sabem que no és així, que el salari just i suficient no el tenim i necessitem encara les pagues, i hem de reclamar que siguin sobre el salari real i no sobre allò que es considera sou base als anteriors convenis.

- Hauríem de fer constar al conveni el cobrament del 100 per cent del salari real en cas de servei militar, sense comptar amb l'antiguitat mínima de dos anys establerta al darrer paràgraf de l'article 50 de la Reglamentació de la Banca Privada.

- Participació en els beneficis. Hem d'aconseguir una participació directa, proporcional o porcentual en els beneficis de l'empresa, i no una participació basada en els límits imposats pels empresaris.

I.R.T.P.

La primera pregunta ha de ser: Què és l'IRTP? És un impost que els treballadors hem de pagar pel Rendiment del Treball Personal. És just que els treballadors haguem de pagar pel nostre treball? No seria més just que els impostos es paguessin sobre la renda i els béns reals de les persones? Hem de ser conscients que això no es pot aconseguir sense una

AGUINALDO

droga de efecto limitado

reforma fiscal completa, però que no és a l'abast d'un conveni com el nostre; per tant, hem de cercar la forma d'evitar que, com a mal menor, aquest impost no afecti les nostres butxaques. En aquests moments, la solució és que l'IRTP vagi a càrrec de l'empresa, o que s'eximeixi del seu pagament fins un determinat límit salarial.

Seguretat Social

Què és la Seguretat Social? A qui ha de servir la Seguretat Social? Qui l'ha de gestionar i controlar?

Si la SS ha de ser la garantia de la nostra salut i d'una bona atenció en cas de malaltia o accident, o sigui, que ha d'estar al servei absolut dels treballadors, i, doncs, hem de ser els treballadors els qui l'hem de gestionar i controlar directament mitjançant els nostres representants directes, i això no passa, per què hem de mantenir un organisme que no ens serveix?

La Seguretat Social ha de ser totalment del poble i gestionada pel poble, no pot estar en mans d'organismes burocratitzats com l'I.N.P., que arriba al punt d'acomodar els seus empleats (tant personal sanitari com de serveis) perquè en unes condicions de treball més justes i una medicina al servei del treballador i no de l'empresari.

Però tampoc aquest és un punt que poguem solucionar tots sols en un conveni als treballadors de banca. També hem d'intentar aquí malmenar al mínim les nostres butxaques i que el finançament d'una seguretat social mal muntada vagi al càrrec de l'empresa.

Condicions de treball

— Horari i ritmes de treball: l'horari ha estat sempre un tema de gran discussió; n'hi ha que volen treballar fins a les cinc per no haver de treballar els dissabtes; n'hi ha que volen mantenir l'horari actu-

al reduint dues hores el dissabte per a fer-ne només quaranta; n'hi ha que volen reduir-les a trenta-cinc, de 8 a 3 de dilluns a divendres, i també n'hi ha que volen un horari flexible, com el fan ja algunes empreses. L'horari, podem suposar que portarà molta discussió, ja que hi entren moltes opcions i els problemes personals de cadascú.

Dins l'horari també podríem parlar de l'esmortzar: al nostre banc ja tenim els 25 minuts, però hi ha molts bancs que encara no els tenen i per això és un punt que no podem oblidar a les nostres reivindicacions. També hi ha un altre punt que hem de tractar: les persones que treballen a llocs on el treball és de tipus cadens o molt mecanitzat, com serien les perforistes i d'altres, haurien de tenir dret, a més del descans de l'esmortzar, a dos més de 10 minuts cada un durant la jornada de treball.

Hem de tenir en compte que, siguin els que siguin els punts que aconseguim respecte a l'horari, hi ha una cosa que no podem acceptar i és que els empresaris ens augmentin els ritmes de treball; per això, hem de dir ja des d'ara que no a l'augment dels ritmes de treball.

— Cossos de Suplència: Hi ha un tema que s'hauria de discutir i intentar de deixar-lo establert: els Cossos de Suplències. A les agències, als departaments, quan algú està malalt, fa vacances, la resta d'empleats es veuen obligats a forçar els seus ritmes normals de treball per tal de poder treure la feina dels empleats absents, i fins i tot algunes vegades a quedar-se a treballar més tard de l'hora de la sortida o haver de tornar a la tarda. Aquest problema és força greu, és difícil de trobar algun departament que estigui sempre complet, i, per tant, on els treballadors segueixin els seus ritmes normals de treball. El cos de suplències facilitaria també que tots els empleats poguessin fer les seves vacances dins el període de maig-setembre.

El cos de suplències seria un departament més del banc, però no un departament per a tenir-hi simplement margnats, sinó un departament format per gent amb amplis coneixements bancaris i capaços de fer qualsevol mena de feina.

— Rotació del personal. La rotació del personal és un dels punts que més endarrerit ha restat en la Reglamentació Nacional de Banca, la qual indica que l'empresa ha de tenir en rotació el 10 per cent de la plantilla, o sigui, que l'empleat canviï cada deu anys de feina. Això està totalment desfasat per la realitat, i cal adaptar-ho a les noves necessitats. La mecanització creixent porta a una monotonia inexorable de les feines, i converteix les persones en simples apèndix de les màquines, bo i fent créixer les feines mecàniques. Cal, sobretot, per a aquestes feines mecàniques, accelerar els ritmes de rotació, però també, arribar molt més lluny en la concepció de rotacions de feina i divisió del treball.

— Higiene i seguretat en el treball. Les millores tècniques i el ràpid creixement de la banca han deixat fora de lloc unes disposicions legals d'Higiene i Seguretat Social pensades per a la indústria i no per als serveis; cal, doncs, desenvolupar al ram de banca una legislació d'Higiene i Seguretat en el treball que fixi els índex de sorolls, humitat, temperatura, llum, espai, etc.,

que s'adaptin a les necessitats específiques de la banca, obligant les empreses a obrir les oficines amb les condicions degudes per al personal, i prohibint la seva obertura si no estan en condicions. No necessitem luxes, però sí que ens calen unes condicions dignes.

Vacances

30 dies de vacances de maig a setembre, però l'empleat si vol les podrà fer durant els altres mesos.

Permisos variis

Augment del nombre de dies concedits segons la motivació del permís: operació, malaltia, mort de familiars propers, matrimoni, canvis de domicili, etc. Establiment de criteris de permisos amb sou o sense sou.

Excedències

El personal amb un any d'antiguitat hauria de tenir dret a sol·licitar excedència. Regulació racional dels criteris a utilitzar per a la seva concessió.

Varis

- Jubilació als 60 anys o 40 de servei a l'empresa, amb un 100 per cent del salari real revisable seguint la cresta de la vida.
- 100 per cent del salari real en cas de malaltia.
- Creació de centres de formació permanent per a tot el personal.
- Nova regulació d'augment i concessió dels crèdits al personal.
- Nova regulació de les ajudes familiars concedides per l'empresa.
- Subvenció d'escoles i guarderies. Creació de guarderies.
- Subvenció dels estudis als empleats, siguin del tipus que siguin.
- Eliminació dels uniformes per a ordenances, concerges i grums.
- Nova regulació de l'Economat Laboral de la Banca privada.
- Reducció del temps de prova.
- 100 per cent de salari revisable segons el cost de la vida, en cas d'incapacitat permanent.
- Guàrdies voluntàries per al personal subaltern.
- Augment de les retribucions en cas d'orfanesa o viudetat.

Qualificació professional

La transformació organitzativa del sistema de treball capitalista ha provocat la creació de nous llocs de treball que recullen fonamentalment sectors de la petita burgesia arruïnada per la monopolització del capitalisme, a sectors de la intel·lectualitat en constant procés de salarització i a sectors de la classe obrera qualificada. Això ha portat la divisió del treball a un nivell superior i ha provocat l'aparició de noves tasques i categories professionals. La patronal, molt interessada a aconseguir la divisió entre els treballadors per a continuar mantenint la seva dominació política i econòmica, fomenta la creació de nombroses categories professionals. Això té una importància indubtable per als treballadors, perquè repercuteix directament en aspectes clau de les condicions de treball: sobre el sou, sobre la disponibilitat de treballadors en-

vers l'empresa, sobre el nivell professional i sobre la nostra unitat i organització en la lluita per les nostres justes aspiracions. La divisió, la parcel·lació i l'especialització del treball asseguren una rendibilitat més gran i, per tant, beneficis també més grans per a la burgesia.

Les característiques fonamentals de l'organització capitalista del treball expliquen les condicions particulars a què ens veiem sotmesos els treballadors: qualificació professional, submissió a una disciplina cada vegada més autoritària, etc., que condicionen la reducció del marge d'iniciativa de l'home davant el procés de treball i la separació de les funcions de concepció i control del procés de treball, respecte a les d'execució de les tasques concretes.

Davant d'això veiem la necessitat d'impulsar la lluita, durant aquest conveni, per a la modificació de certs aspectes de l'organització del treball bancari —insistent en la reducció de l'estratificació dels llocs de treball i de la diversitat de salaris—, recollits a la Reglamentació Nacional del Treball de la Banca Privada (O.M. del 3-3-60). Alguns aspectes podrien ser:

- Administratius. Reducció del temps per al pas automàtic d'auxiliar administratiu a oficial 2.ª i d'oficial 2.ª oficial 1.ª.
 - Grups. Pas automàtic a auxiliar administratiu als dos anys d'antiguitat amb dret a examen a l'any de ser grup.
 - Cobradors i ordenances. Promoció de cobradors, ordenances i ajudants de caixa. Equiparació econòmica amb les categories administratives, exàmens semestralment per a ascendir.
 - Tècnics. Implantació d'un nou sistema a fi de reduir al màxim les 17 categories de caps, sense que això repercuti en les seves actuals retribucions econòmiques.
 - Ascensos per capacitat i valoració del lloc de treball. Per un ascens amb bases racionals, valoració del lloc de treball, dels coneixements tècnics del treballador, participació dels companys del departament, i tenint en compte l'especialització que té l'exercici d'un treball determinat.
- Per accedir a les categories de caps fins a un nivell determinat, serà condició indispensable de passar un examen, que haurà de ser objectiu i racional; per això es proposa que sigui de tipus test, ja que no hi poden jugar els factors subjectius del que corregeix l'examen. Els exàmens han de ser corregits per la part empresarial i sindical, o qualsevol altre tipus de representació que s'imposi a parts iguals.
- Telefonistes. Haurien de passar, d'acord amb la seva antiguitat, dins l'escala administrativa que els correspongui.
 - Trasllats. NO als canvis de lloc de treball sense el consentiment del treballador..

Libertats polítiques i sindicals

L'acció reivindicativa dels treballadors a l'empresa és important, ja que és a l'empresa on patim més directament les conseqüències de les relacions de treball ca-

pitalistes, i és de l'empresa d'on ha de partir l'acció per a limitar, i algun dia arribar a eliminar, els efectes d'aquesta relació de treball capitalista; igualment, aquesta acció reivindicativa ens ha de fer comprendre col·lectivament quina és la nostra situació de classe i la necessitat d'organitzar-nos per defensar i millorar la nostra condició. Aquesta condició no és el simple resultat de les relacions entre empresari i treballadors, considerats aïlladament del marc econòmic, social i polític general. Les lleis econòmiques de la forma de treball capitalista, el funcionament dels diversos aparells de l'Estat (ideològic, repressiu, etc.), produeixen un resultat: lleis laborals que regulen tots els aspectes de la relació laboral (salari, jornada, poders empresarials de direcció, drets sindicals, etc.). Això fa que un programa reivindicatiu es transformi naturalment en un programa polític mínim que reflecteix allò que és comú als interessos i aspiracions dels treballadors. Les reivindicacions dels treballadors no poden conduir ja a solucions negociades a nivell d'empresa o ram, sinó que exigeixen una projecció de l'acció reivindicativa al nivell de la política econòmica i de la política en general. Si el primer i fonamental centre de l'acció reivindicativa és l'empresa, no és menys evident que la mobilització dels treballadors s'ha de plantejar com una exigència fonamental de l'estret lligam existent entre els interessos dels treballadors de cada categoria, empresa, localitat, nacionalitat i estat i els interessos immediats i futurs del conjunt dels treballadors. Això significa que els treballadors estem obligats a superar l'egoisme d'empresa, el corporativisme i assumir les perspectives reals de la nostra lluita; com a classe, els nostres objectius i mitjans per a aconseguir-los. Per portar l'acció reivindicativa de l'empresa —i més encara quan els treballadors ens plantegem com a assolibles uns objectius que excedeixen del marc de l'empresa— cal que els treballadors comptem amb una organització pròpia, representativa dels nostres interessos i aspiracions. La creació i consolidació dels CUTS ens ofereix aquesta possibilitat.

La lluita per aquest conveni ha de ser una lluita de refús de l'O.S., per la llibertat sindical, pel sindicat unitari, ja que amb això podrem negociar, quan calgui i en més bones condicions, les nostres reivindicacions. Hem d'incloure al nostre

articulat l'exigència dels nostres drets sindicals i polítics, punts no negociables "legalment" dins un conveni i que només aconseguirem arrabassar a la patronal i al seu Estat amb una lluita col·lectiva, la vaga general.

Però això, a les empreses ho hem de concretar amb:

- Difusió lliure de qualsevol publicació dels treballadors.
- Utilització dels locals de l'empresa fora d'hores de treball pels treballadors.
- Dret d'assemblea dins l'horari laboral..

DE QUINS MITJANS DE LLUITA ENS DOTEM?

Si el Conveni Col·lectiu reflecteix el resultat de la correlació de forces entre els empresaris i els treballadors mitjançant els respectius organismes de repressió social, és evident que la pressió que podem exercir els treballadors, utilitzant els instruments de què disposem, és fonamental perquè aquesta correlació de forces ens sigui com més favorable millor; és per això que la reivindicació i la lluita dels treballadors pels drets sindicals i polítics (sindicat de classe, dret de reunió, d'expressió, de manifestació i de vaga), és quelcom més que una reivindicació que s'afegix a les plataformes reivindicatives centrades en exigències econòmiques immediates. Els drets sindicals i polítics són l'única garantia que tenim per a fer possible la consecució de les reivindicacions més immediates i urgents, i la lluita per una societat més justa.

D'entre els instruments de pressió, la vaga ocupa el lloc central. La vaga ha estat, des dels inicis de la industrialització i del capitalisme, el mitjà fonamental per a la defensa i millora de les condicions de treball i de la vida dels treballadors.

Si l'objectiu de tota vaga és paralitzar tota activitat de treball, l'objectiu de la nostra vaga ha de ser paralitzar l'activitat bancària. Per això hauríem de buscar la solució a problemes tècnics que dificulten aquest objectiu (esquirols, hores extres, cambra de compensació bancària, efectes al notari, etc.).

QUI IMPULSA LA LLUITA PEL CONVENI?

En l'impuls de la lluita hi estem compromesos tots els treballadors, organitzats o no, que desitgem la unitat de tots els companys davant els problemes comuns. Convidem tots els treballadors a unir-se en les tasques d'impuls de la lluita que es prepara i els convidem també a integrar-se al COL·LECTIU UNITARI DE TREBALLADORS.

Les agències i sucursals, els tècnics, els grups, subalterns, s'han d'incorporar en bloc a la lluita. Les nostres plataformes mai no havien recollit les seves aspiracions. Cal que en aquest proper conveni estem tots units.

ARA MES QUE MAI ES NECESSARIA LA UNITAT DELS TREBALLADORS BANCARIS

Els treballadors de Banca necessitem la unitat. Necessitem la unitat a l'empresa,

davant les perspectives de la divisió del treball, de l'empitjorament de les condicions de treball, a què ens sotmeten els banquers amb l'objectiu d'obtenir un benefici més alt.

Es necessita la unitat de tots els treballadors del sector de cara al proper conveni i davant les maniobres desmobilitzadores, al servei de la patronal, de les UTT. Necessitem la unitat de tots els treballadors contra la maniobra reformista i per aconseguir el nostre sindicat de classe, unitari, democràtic i que lluiti per una societat en què es socialitzi el capital financer i estigui al servei del poble, i no al servei de la burgesia, el seu propietari actual.

Els primers passos estan donats, l'experiència unitària del moviment obrer espanyol és evident: quan els treballadors hem construït organitzacions pròpies per a portar les nostres lluites (Comissió Gestora de Banca, Assembles de Dele-

gats a la Construcció i a Vitòria, etc.), la unitat ha estat una de les preocupacions i, a la vegada, una de les conquestes fonamentals.

D'una altra banda, s'ha format la Coordinadora d'Organitzacions Sindicals (CCOO, USO i UGT); la Coordinadora de CCOO de Barcelona es va manifestar en assemblees el 6-6-76 per la unificació de CCOO; s'arriba a la unificació de la CONE (Comissió Obrera Nacional d'Euzkadi) i de la CECO (Coordinadora d'Euzkadi de Comissions Obreres), i, el punt més important, a nivell d'empreses es formen organismes amplis i unitaris.

En tenim un exemple a la nostra empresa; tots els treballadors que ho desitgen, juntament amb les primeres organitzacions de base (CAT, CCOO, CNT i USO), participen al CUT (Col·lectiu Unitari de Treballadors), el qual ja s'ha donat a conèixer.

COL·LECTIU BANCARIS
UNITARI
DELS TREBALLADORS CATALANES

TREBALLADORS B.C.